

အစိမ်းရောင်ဘူတာကြကွဲစများ

စိုးအောင်|မန္တလေး| **အမှတ်တရ**

ဝတ္ထုတိုရေးဖော် (၉)ဦးရဲ့ အမှတ်တရစာများ နှင့်
စိုးအောင်|မန္တလေး|ဝတ္ထုတို (၃)ပုဒ် စုစည်းမှု

ကျေးဇူးစကား

အစ်ကိုကြီးစိုးအောင် (မန္တလေး)ဟာ လူပုံက ကြမ်းသလိုထင်ရပေမယ့် စိတ်ထားနူးညံ့ဖြူစင်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ သူနဲ့တကယ်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသူတွေက သိကြပါတယ်။ ဘူတာရုံအလုပ်သမားအစ်ကိုကြီးဟာ တစ်ခါတလေမှာ အပြောကြမ်းပေမယ့် ကိုယ်ချင်းစာတရားကို လက်ကိုင်ထားသူဆိုတာကိုလည်း ဘဝတူအလုပ်သမားတွေက သိကြပါတယ်။ ဘူတာရုံလုပ်သားဘဝကို နှစ်သက်ပျော်မွေ့သလို စာရေးဆရာဖြစ်ရတာကိုလည်း အမြဲဂုဏ်ယူနေတတ်သူဖြစ်ပါတယ်။ စစ်မှန်သော စာပေအနုပညာရှင်များကိုလည်း တန်ဖိုးထားလေးစားသူ၊ မျိုးဆက်သစ်စာပေဝါသနာရှင်များကို စာရေးဖြစ်အောင် စိတ်ရှည်စွာ ကူညီပံ့ပိုးပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရှမ်းစုဘူတာပေါ်က ဝိသာခါဘုံဆွမ်းလောင်းအသင်းအတွက် ကြိုးစားပြီး အလှူခံငွေကောက်ပေးကာ ကုသိုလ်ပြုရင်း ဘဝကူးကောင်းဖို့ ကုသိုလ်လုပ်နေသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ခင်ကြတဲ့ ရေးဖော်ရေးဖက်မိတ်ဆွေစာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမများက စိုးအောင်(မန္တလေး)အမှတ်တရစာအုပ်တစ်အုပ်ကို (၅)နှစ်ပြည့်အဖြစ် ကြိုးပမ်းနေကြတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။

အစ်ကိုကြီးအမှတ်တရစာအုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းရေးသား၊ အကုန်အကျခံကာ ထုတ်ဝေကြသော စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမများကို အထူးကျေး

ဇူးတင်ရှိပါကြောင်း၊ အစ်ကိုကြီးအပေါ် ချစ်ခင်တန်ဖိုးထားကြတဲ့ အတွက် အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိသားစုအနေနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါကြောင်း မှတ်မှတ်ရရမှတ်တမ်းတင်ပါတယ်။

အစ်ကိုကြီးစိုးအောင်(မန္တလေး)ရဲ့ စာပေဆုရရှိခဲ့တာတွေကိုလည်း စာရင်းပြုစု ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

၁။၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှာ “နေရာမဲ့ဝေဒနာဝတ္ထုတို”ကို ပထမဆုံးဖော်ပြခံရပြီး ကိုရွှေစိုးအောင် ကလောင်အမည်နဲ့ ရေးခဲ့ပါတယ်။

၂။၁၉၈၅ ဒီဇင်ဘာလ (၁၄) ရက် ရထားအလုပ်သမားများ စာကြည့်အသင်း အကောင်းဆုံးစာညွန့်ဆုကို “အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည် ဖြင့်” ကိုရွှေစိုးအောင် ကလောင်အမည်နဲ့ ရေးခဲ့ပါတယ်။

၃။၁၉၉၆ ဧပြီ (၅)ရက် မြန်မာ့မီးရထားဝတ္ထုတို စာပေဆု (နှစ်သိမ့်ဆု)ကို “အင်ဂျင်မဲ့စက်ခေါင်း၏ အသက်ရှူသံ”ဝတ္ထုတိုနဲ့ ရေးခဲ့ပါတယ်။

၄။၁၉၉၇ ဧပြီ (၂၇) ရက် မြတ်မိခင်ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ “ရှင်ကွဲ”ဝတ္ထုတိုနဲ့ နှစ်သိမ့်ဆုရခဲ့ပါတယ်။

၅။၁၉၉၈ ဧပြီ (၂၅)ရက် မြတ်မိခင်လုံးချင်းဝတ္ထုပြိုင်ပွဲ “အစိမ်းရောင်ကြွေကွဲစများ ”လုံးချင်းစာမူဖြင့် ဆရာမြသန်းတင့်အကြိုက်ဆုံး အထူးဆုရခဲ့ပါတယ်။

၆။၁၉၉၉ ဧပြီ (၂၅)ရက် မြတ်မိခင်ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ “မိုးခါးရေ” ဝတ္ထုတိုဖြင့် နှစ်သိမ့်ဆုရခဲ့ပါတယ်။

၇။၂၀၀၀ ပြည့် ဧပြီ (၂၉)ရက် မြတ်မိခင်ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ “ဒိုင်ယာရီထဲက ပန်းစက္ကူ”ဝတ္ထုတိုဖြင့် နှစ်သိမ့်ဆုရခဲ့ပါတယ်။

၈။၂၀၀၁ မေလ (၅)ရက် မြတ်မိခင်ဝံသရက္ခိတ ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ “မှော်

နာ” ဝတ္ထုတိုဖြင့် နှစ်သိမ့်ဆုရခဲ့ပါတယ်။

၉။ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ “မြေဆရာ” ဝတ္ထုတိုဖြင့် ထန်းရိပ်ညိုစာပေ ဆုရခဲ့ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့် -

မခင်မြစိုး၊ မကြူကြူခင်၊ မောင်ကောင်းထက်ပိုင်

*

ည၏ အန္တိမ

“ည”က သူ့ကိုနှိပ်စက်ဖို့ အားယူနေ၏။ လေပြင်းတိုက်ခါနီး ငြိမ်ချက် ကောင်းတတ်သလို အခွင့်ကောင်းစောင့်နေသည့် ညမာယာအား ရိပ်မိ သည့် သူ့အဖို့ နွမ်းနယ်လွန်းစွာ သက်ပြင်းချစောင့်မျှော်ရင်း ဖြစ်ပေါ်လာ မည့် ကိုယ်တွင်းဝေဒနာဆိုးကို တောင့်ခံရုံမှ တစ်ပါး အခြားမရှိတော့မှန်းသိလိုက်ပါပြီ။ အသွေးအသား အကြောပေါင်းစုံနှင့် ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိ ပေါက်ရောက်တိုက်ခိုက်လာမည့် ညကို အံ့ခဲကာ သူ ရင်ဆိုင်ရပေဦးတော့မည်။

သူနံဘေးကပ်လျက်တွင် အမြီးပြန်ခေါင်းပြန်အိပ်နေကြသည့် သူ့သူ ငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ပါးစပ်မှ ချဉ်တူးတူးအရက်နံ့က ခိုလှုံရာ အခန်း ကျဉ်းတစ်ဝိုက် ဟောင်ပျံ့နံ့စော်နေသည် ။ မှီခိုပျံ့ပျံ့ဖယောင်းတိုင်မီးအ လင်းရောင်အောက်မှ နီရဲနေသည့် မျက်နှာနှစ်ခုကို စိတ်မသက်သာစွာ ထိုင်ကြည့်ရင်း သူ့ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းခါ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်တတ်သော ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကြောင့် အိပ်မော ကျသူတို့ မျက်နှာပေါ်မှာ လှိုင်းသဖွယ် အရိပ်ဆင်သွားတာမြင်တော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်က သူ့ရင်ထဲ တွယ်ငြိလာပြန်သည် ။ တစ် ယောက်က ညည်းညူပြီး တစ်ဖက်စောင်းလှည့်ကာ လှိမ့်လိုက်တော့ အောက်ခင်းများ နှင့် ကျောပြင်ပွတ်တိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ ကိုပင် ကြက်သီးမွေးညင်းထဖြစ်အောင် ကြောက်လန့်ခြင်းက သူ့ထဲမှာ နေရာယူမှန်း သိသာလေပြီ။

“ဒါပုံမှန် မဟုတ်ဘူး ”

သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် ဖြေသိမ့်၏။ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို အပိုင်းပိုင်းကန့်ကာ အစဉ်လိုက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်တတ်သော သူ့ထံသို့ အမှတ်မထင်ဝင်ရောက်လာသည့် ကြောက်လန့်ခြင်းမှာ ည၏ ပဏာမတိုက်ခိုက်မှုတွေထဲက အသိမ်မွေ့ဆုံး တိုက်ကွက်တစ်ခုဖြစ်မှန်း သူသဘောပေါက်လိုက်ပါသည် ။ ရင်ကိုဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားစေနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ပေးစွမ်းနိုင်သည့် စွမ်းအားတစ်ခုငြိမ်သက်သွားမှ သူထိုင်နေသည့် နေရာ၏ ဝဲဘက်ရှိ အခန်းထရံဆီ မော့ကြည့်မိသည် ။ ရေနံချေးခပ်ပါးပါးသုတ်ထားသော နီကျင့်ကျင့်ဝါးထရံပေါ်မှ နံဖျော့စွာကျရောက်သည့် အလင်းရောင်အကူအညီဖြင့် ဟနေသော တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သူငေးကြည့်နေမိသည် ။ အလင်းရောင် အလွယ်တကူမကျရောက်နိုင်သည့် အတွင်းခန်းထောင့်က ခုတင်ပေါ်မှာ မမမြင့်တစ်ယောက် အခုချိန်ဆိုရင် အိပ်မောကျနေလောက်ပြီပေါ့။

သူ့မြင်လွှာပေါ်မှာ နေ့လယ်ခင်းဆီက ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အန္တရာယ်ထူပြောလွန်းသော တောလမ်းခရီးတစ်နေရာ၏ အကောက်ဂိတ်တဲတစ်တဲအတွင်းက လှုပ်ရှားဖြစ်စဉ်တွေ အစီအရီပေါ်လာပြန်၏။

သူရယ်၊ မမမြင့်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရယ် အချိန်အတော်ကြာသည် အထိ လူတစ်စုက စစ်ဆေးနေပုံတွေသည် တစ်ဘဝစာ မမေ့နိုင်လောက်အောင်ပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသည် ။ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ “နောက်လွယ်ခြင်း”ပါမကျန်အားရအောင်ရှာဖွေပြီး အလှည့်စဉ်အရ သူ့ကို ရှေ့တိုးခိုင်းသည် ။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ပတ်ခြုံထားသည့် စောင်ကို ဖြေလျှော့ပြီး တုန်ယင်စွာ အစစ်ဆေးခံဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေစဉ် မမမြင့်နှုတ်ဖျားမှ သူနားမလည်

သည့် ဘာသာစကားတစ်ခွန်း လျှော့ကျလာသည်။ စစ်ဆေးမည့် သူတွေ
ကို သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြသည်။ မမမြ
ငဲ့က ငေးငိုငံနေသော သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ တဲအပြင်သို့ ခေါ်ထု
တ်ခဲ့သည်။ တောလမ်းကလေးအတိုင်း နှစ်ဦးသား ဣန္ဒြေမပျက် လျှော
က်လာခဲ့၏။ သူတို့ နောက်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း
သွက်လက်ခြေလှမ်းတွေကို အားပြုပြီး ကပ်ပါလာသည်။

လှည့်မကြည့်ဝံ့ပေမဲ့ တဲအတွင်းသို့ လေးကန်စွာ တစ်ယောက်ချင်းတ
န်းစီဝင်သွားမည့် လူတန်းရှည်ကြီးဆီမှ အားငယ်မျက်လုံးတွေကို သူမြင်
ယောင်နေမိသည်။ နာရီဝက်နီးပါးမျှ သုတ်ခြေတင်ပြီး ချောင်းငယ်လေး
တစ်ခုဘေးအရောက်တွင် အပန်းဖြေထိုင်ကြရင်း နောက်လွယ်ခြင်းထဲမှ
ရေခွက်တစ်လုံးထုတ်ကာ ချောင်းရေခပ်ပြီး တစ်ငုံစီ အာစွတ်ကြသည်။
တောင်နံ့သင်းသည့် လေပြည်တစ်သုတ်ကို အားရပါးရရှုရှိုက်ရင်း တစ်
ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ခြေပစ်လက်
ပစ် အနားယူနေမိကြသည်။

ဒီအချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ကြွတက်လာသော စိတ်ချင်ခြင်းကို ဖြေ
သိမ့်နိုင်ဖို့ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ငါးသုံးလုံးဘူးကို ထုတ်ယူစဉ် မမမြင့်၏ စိုး
ရိမ်မျက်လုံးတွေကို မသိကျိုးကျွံပြု၏။ သူ့လက်ထဲမှာ တော့ ပြုပြင်ပြီး
သား စီးကရက်တစ်လိပ်က လောင်ကျွမ်းဖို့
အသင့်အနေအထားဖြစ်နေပြီ။ စီးကရက်ကို ဂက်စ်မီးခြစ်နှင့် မီးကူးညှိ
ကာ အငွေ့ပျောက်တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း မမမြင့်၏ ကရုဏာမျက်လုံးတွေကို
ရင်စကားဖြင့် သူ တောင်းပန်နေမိ၏။

“ဒီတစ်နေ့တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ မမမြင့်ရယ်”

ဖုထစ်ကြမ်းတမ်းနေလွန်းသည့် ခရီးရှည်ကို ဆက်လျှောက်နိုင်ဖို့ ၊ မို့

မောက်တောင်ကုန်းတွေနှင့် ထူပိန်းလွန်းသည့် ချုံနွယ်တွေကို ဖြတ်ကျော်တိုးဝှေ့နိုင်ဖို့ “အဖြူ”ကို သူမှီဝဲရသည်။ ။ လမ်းလွဲလိုက် မိုက်မဲ ခဲ့မှုကြောင့် ပုံမှန်လူသားတစ်ဦး၏ ခွန်အားတွေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ယုတ် လျော့ကုန်တော့လည်း မူလအနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်စေဖို့ အဆိပ်ခိုး အဆိပ်ငွေ့တွေကို ဦးနှောက်နှင့် အဆုတ်ထဲ တရှိုက်မက်မက် ရှူသွင်းရသည်။ ။ ပင်နီဆီလင် ဆေးပုလင်းရာဘာအဖုံးပိတ် ချိုင့်ခွက် လေးတစ်ခုစာ အဖြူမှုန့်တွေ စီးကရက်ဆေးသားနှင့် အတူ လောင်မြိုက်ပြီး အငွေ့သေသွားချိန်မှ စ၍ သူ့ဦးနှောက်တွေ ကြည်လင် လာသည်။ ။ ပေါ့ပါးသွက်လက်မှုဖြင့် လမ်းဆက်လျှောက်လာနိုင်သည်။ ။ ခဲရာခဲဆစ်နေရာမှန်သမျှကို ကျော်လွှားရဲသည့် သတ္တိထူးတွေ ပေါ်ပေါက် လာပေမဲ့လည်း သုံးလေးနာရီအကြာမှာ တော့ လူမမမာတစ်ယောက်၏ ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ခြေမသယ်ချင် လက်မသယ်ချင် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ။ သည် လိုနှင့် အထီးကျန်တစ်နှစ်ခရီးအတွင်း ဆုတ်ယုတ်သွားသည့် ခွန်အား တွေရယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဖယ်ကြဉ်သွားသည့် အသားစိုင်းတွေရယ်က သူ့ကို အဖြူနွံထဲကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ အသိတရားပေးနေမှန်း သူနားလည် ပါသည်။ ။ ဖားကန့်ကြီးမှော်မှ တစ်ဆင့် တောမှော်ရွာကလေး။ အဲဒီကမှ သူငယ်ချင်းတွေ အကူအညီဖြင့် မလှမပ ပြည်တော်ပြန်ဘဝ။

ရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ ကင်းတဲလေးဆီမှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့်နှစ် ချက်လွင့်ပျံလာတော့မှ သူ့အတွေးစတွေကို ရပ်သိမ်းဖြစ်သည်။ ။ သူထိုင် နေရာနှင့် လက်တစ်ကမ်းစာအကွာအဝေးရှိ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခေါင်းရင်း ဘက်တံခါးပေါက်အား ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ ။ အပြင်ဘက် ပိန်းပိန်းပိတ်အမှောင်ထဲမှာ ရပ်ကွက်ကလေးကတော့ အိပ်မောကျ ကောင်းနေဆဲပဲ ရှိသေးသည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ကြက်တွန်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ။ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း အစိမ်းရောင်မြို့

တစ်မြို့၏ ရပ်ကွက်ငယ်တစ်ခုအတွင်းရှိ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရဲ့ အခန်း ကျဉ်းကျဉ်းထဲမှာ ဝေဒနာဆိုးကို အန်တုဖို့ ကြိုးစားနေသည့် သူ့အဖြစ်ကို မှန်းဆစိတ်ဖြင့် အမေသိနိုင်ပါမည်လား။

မိသားစု စားဝတ်နေရေး အကျပ်အတည်းအတွက် ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ဖြစ်သလိုစွန့်စားဖို့ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့ချိန်က အမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဥတွေ တွဲခိုနေတာကို ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် သူ သုတ်ပေးခဲ့သေးသည် ။ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်လွန်းသည့် သားနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို သုံးဘီးကားဖြင့် ဘူတာအရောက်လိုက်ပို့ရင်း မကြာခဏရွတ်ဆိုရမည့် မေတ္တသုတ်စာရွက်ကလေးကို လက်တွင်းမှာ ထိုးထည့်ပြီးကြင်နာစွာ ဆုပ်နယ်လာသည့် အမေ့လက်ချောင်းတွေက သူ့ရင်ကို အတိုင်းအဆမဲ့ လှိုက်ဖိုစေခဲ့ဖူးသည်လေ။

ခုတော့လည်း ပိန်လှီဖျော့တော့သော လက်ဆစ်ချောင်းလေးတွေကို ကြည့်ရင်း ဖေးကူသူမဲ့သည့် သူ့အဖြစ်ကိုတွေးကာ ရင်နာနေမိပြန်သည် ။ အားငယ်မှုနှင့် ချောက်ချားစိတ်ကပါ ထပ်ဆင့်နှိပ်စက်ပြန်တော့ ပန်းလျခြင်းက မသိမသာကပ်ငြိလာပြန်သည် ။ သည် အထဲ မထင်မှတ်သော သမ်းဝေခြင်းနှင့် အတူ ကုပ်ပိုးဆီမှ ကျောရိုးတစ်လျှောက် ဖျဉ်းခနဲနေအောင် စိမ့်တက်သွားသည့် ဝေဒနာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုက သူ့ကို တိုက်ခိုက်စပြုမှန်း သတိထားမိသည် ။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည့် မျက်ရည်တွေ စိတ်ထွက်နေဆဲမှာ ပင် နောက်တစ်ချက် သမ်းဝေပြန်သည် ။ လက်ကောက်ဝတ်ရင်းမှ ပခုံးစွန်းအထိ တစစ်တစ်ကိုက်ခဲလွန်းသည့် ဒဏ်က ပေါ်လာပြန်သည် ။ သူ့သွားတွေကို စေ့သထက်စေ့အောင် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်တော့ နားထင်စပ်ဆီ စိတ်အာရုံက ရောက်ရှိလို့ သွားတော့သည် ။

ဒုက္ခတွေနှင့် ကြုံဆုံလာရလေတိုင်း အမေ့ကို တမ်းတတတ်သည့် လူသား၏ ထုံးစံထက်ပိုသော တမ်းတမှုမျိုးဖြင့် အမေ့ကို သူသတိရနေမိသည်။ “အမေ”ဆိုသည့် အသံတွေက သူ့နှလုံးသားဝန်းကျင်မှာ ပဲ့တင်ထပ်ကာ လှိုင်းတွေလို လာပုတ်နေသည် ထင်ရ၏။ တင်ပျဉ်ခွေလျက် အနေအထားဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး ပေါင်ပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ နားထင်ရင်းနေရာအား လက်မနှင့် ဖိထောက်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပိုးပုရွတ်အုံတစ်အုံ တင်ထားခံရသလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လာသည်ကို တောင့်ခံကြည့်နေမိသည်။ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ယားယံလာတော့မှ ကြေးအထပ်ထပ်လိမ်းကျံသော လက်သည်းချွန်တွေဖြင့် သူ့မျက်နှာအနံ့ကုတ်ခြစ်နေမိသည်။ လက်သည်းကြားမှာ စေးထန်းထန်းသွေးစတွေ ကပ်ငြိပါလာတော့ ယောင်ယမ်းပြီး လျှာဖြင့် လျက်ကြည့်ပြန်သည်။

“အမေရယ်”

ဒုက္ခနံ့ကြားမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် တစ်လှည့်စီ ဝဋ်ခံနေရတဲ့ သားအဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး။ ပြုခဲ့တဲ့ တစ်ဘဝစာအမှားတွေအတွက် သားပေးဆပ်နေရပြီ အမေ။

ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ စွက်သည့် စကားသံတွေကို သူ့နှလုံးသားဖြင့် ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ ဝေသီသောမျက်လုံးအစုံကို တည်ငြိမ်စွာ စူးစိုက်ရင်း အမေ့ရုပ်သွင် ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် စွမ်းအားတစ်ခုဖြင့် သူ ထိန်းချုပ်ကြိုးစားကြည့်နေမိသည်။

“အား...”

ဒူးဆစ်ရိုးမှ စူးခနဲဖြစ်သွားစေသည့် နာကျင်မှုတစ်ခုကြောင့် သူ့ခြေထောက်ကို အလျင်အမြန် ဆန့်တန်းလိုက်မိသည်။ နာကျင်နေသည့် ဒူး

ခေါင်းနေရာအား လက်မနှင့် လက်ညှိုးညှပ်ပြီး ခပ်နာနာဖိနှိပ်ရင်း အံခဲ
ကာ ခံစားနေရပြန်သည် ။ နာကျင်မှုကို ဖောက်ထွက်နေသည့်
အဆက်မပြတ် သမ်းဝေလာခြင်းက အသွေးအသား၏ တောင်းဆိုမှုတစ်
ခုပဲဆိုတာ သူ နားလည်ပြီးသားပါလေ။

ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ဂျင်းအင်္ကျီအိတ်ကပ်တွေထဲက စုံစေ့အော
င်နိုက်ရှာနေမိသည် ။ နေ့ခင်းက ထည့်ထားသည့် ငါးသုံးလုံးဘူးခွံတွေ
ကို လက်နှင့် စမ်းမိတော့ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အပန်းတကြီး
ထုတ်ယူဖွင့်ကြည့်မိသည် ။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်မျှမရှိတော့သည့် အဖြစ်
က သူ့ကိုခြောက်လန့်နေတော့ ဘူးခွံအား ဒေါသတကြီး ဆုတ်ဖြုတ်လို
က်၏။ ချပ်ဘူးအတွင်းခံစက္ကူကို ဖြန့်ကြည့်တော့လည်း ဆေးစပ်အမျှင်
လေးတစ်မျှင်နှစ်မျှင်သာ တွေ့ရသဖြင့် ထရုံဆီ လုံးခြေပစ်ပေါက်မိပြန်သ
ည် ။ သက်ပြင်းချရင်း သူထိုင်နေရာဝန်းကျင်အတွင်း စိတ်ကို ကျက်စား
စေတော့မှ ကုန်လုကုန်ခင် ဖယောင်းတိုင်ကို သတိထားမိသည် ။ သူ
ဘေးနားရှိ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်ထဲမှ အသစ်တစ်တိုင်ထုတ်ယူပြီး ငြိမ်းခါ
နီး ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် မီးကူးညှိလိုက်သည် ။ မီးကူးစတွင် အရှိန်ဖြင့်
တောက်လောင်ပြီး တစ်ခဏပြန်မှိန်ကာ နောက်တစ်ကျော့မှ အစွမ်းကု
န်တောက်လောင်သော ဖယောင်းတိုင်ကို သူငေးရီကြည့်နေ၏။ တိုတိပြ
တ်တောင်းသော သံချောင်းခေါက်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်
။

သည် တစ်ခါ ညယံကို ဖောက်ထွင်းလာသည့် ကြက်တွန်သံတွေသ
ည် ညစ်ညူးလွန်းသည့် သူ့အာရုံကို ပိုမိုရှုပ်ထွေးစေသည် ။ တစ်ဖက်စော
င်းလှည့်ဖို့ ဒူးထောင်အားယူနေသည့် အိပ်မောကျနေသော သူငယ်ချင်း
ထံမှ သူ့အကြည့်ကိုခွာသည် ။ သူ့နေရာနှင့် ကပ်လျက် မမမြင့်အိပ်ခန်း
ဆီမှ ကြွက်လျှောက်သံလိုလိုအသံတွေ ကြားနေရသည် ။ သိစိတ်၏ ထင်

ယောင်မှားမှုပဲနေမှာ ဟု စိတ်ဖြေရင်း ကိုယ်တွင်းဝေဒနာကို ငြိမ်သက် လာအောင် ကြိုးစားစဉ် ကျောရိုးဆီမှ တံစို့နှင့် ထိုးလိုက်သလို အတွေ့အ ထိအာရုံကြောင့် ဦးခေါင်းကိုင့်ကာ ကျောဆန့်ကြည့်သည်။ ။ ဘာမှ မရှိ။ အတိတ်သည် သာ သူ့ကျောနားမှာ အရိပ်လိုက်ပုံငြိနေတော့၏။

မှော်ထဲကအတွက် ကာမိုင်းကျေးရွာမရောက်မီ ကုလားရွာမှာ အိပ်ခဲ့ သည့် ညတစ်ညကို လတ်ဆတ်စွာ သူ့သတိရလာသည်။ ။ မူးယစ်ဝေသီ နေသည့် မျက်လုံးတွေဖြင့် မမမြင့်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တစ်လှ ည့်စီကြည့်ကာ သူ့နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောပြခဲ့တာကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိသည်။ ။

“ငါ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဆေးလုံးဝမလုပ်တော့ဘူး။ ဘဝရဲ့ လက်ကျန် သက်တမ်းတွေမှာ အပယ်ခံလူသားအဖြစ် အသက်မရှင်ချင်ဘူး။ မမမြင့် တို့ အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ရထားပေါ်အရောက် ငါ့ကိုတင်ပေးလိုက်ပါ။ ဒီနွဲ့ထဲက လွတ်အောင်ရုန်းဖို့ ငါ မြို့ကိုအမြန်ပြန်ချင်တယ်”

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူ့စကားကို အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်နေသ ည်။ ။ ကုပ်ပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်နှင့် ချိုင့်ဝင်နေသော မျက်တွင်း၊ ပါးရိုး နားရိုး ငေါထွက်နေသည်။ ။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာဖြ စ်နေကြပုံရ၏။

“အေးကွာ ..မြို့ပြန်ရောက်တော့မှ ဆေးရုံလေးဘာလေးတက်ပေါ့”

“ငါ ... ယောက်ျားကွ”

အောင်မင်းစကားကို သူ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်တုံ့ပြန်လိုက်သ ည်။ ။

“ငါ .. ယောက်ျား....။ ငါ ... ယောက်ျား”

လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ မျက်စိမှိတ်ကာ သူ့စိတ်ထဲမှာ တွင် အဖန်တလဲလဲ ရေရွတ်၏။ မျက်ရည်ပူတွေက ပါးပြင်မှသည် မေးစေ့အထိ လိမ့်လျှောဆင်းသက်လာသည် ။ သူ့မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မီးတောက်အလင်းရောင်ကို ဝေဝါးစွာမြင်ရ၏။ ထွန်းညှိထားသည့် ဖယောင်းတိုင်ဘေးနားရှိ စက္ကူထုပ်ကို ပိုမိုပြတ်သားစွာမြင်နိုင်အောင် မှ ဝိတ်ချည်ဖွင့်ချည် မျက်လုံးဖြင့် အားယူကြည့်၏။ သူ့မျက်လုံးတွေ လင်းလက်လာပြန်သည် ။ စက္ကူထုပ်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ယူပြီး လက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကာ မီးကူးညှိလိုက်သည် ။

“လာခဲ့စမ်း ...မိစ္ဆာတွေ”

ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်လျက် ကြိုးဝါးမှုအဆုံးမှာ သမ်းဝေခြင်းက ကပ်ပါလာသည် ။ လက်ထဲမှ မီးတောက်နှစ်ခုလည်း အလန့်တကြား ယိမ်းနွဲ့သွား၏။ လာပြီ ... လာပြန်ပြီ။ တောက်ခနဲ မြည်သံတစ်ချက် သူ့နှုတ်ဖျားမှ တင်းမာစွာ ပွင့်ထွက်လာ၏။ ပခုံးစွန်းမှ လက်ကောက်ဝတ်ရင်းဆီအထိ အရိုးတစ်လျှောက်ပေခုံပေါ်တင်ပြီး တူနှင့် ဆက်တိုက် အထုခံနေရသလို နာကျင်မှုတွေက ပေါ်လာပြန်၏။ ခြေဆင်းပြီး ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် နာကျင်လက်ဆန့်တန်းကာ အင်္ကျီလက်မောင်းကိုလှန်ပြီး ဖယောင်းစက်တွေ ဆက်တိုက်ချနေမိ၏။ တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသောလက်ကို အားစိုက်ညှစ်ပြီး ဆန့်တန်းကာ အံခဲခဲနေမိသည် ။

ပူပြင်းလောင်မြိုက်မှုအပေါ် အာရုံကျက်စားမိပြန်တော့လည်း စောစောက ထကြွနေသည့် ဝေဒနာဆိုးတွေက ယူပစ်သလို ပျောက်သွားပြန်သည် ။ နောက်ထပ် ဝေဒနာသစ် လွန်လူးဖို့ အားယူရုံမျှနှင့် ဖယောင်းစက်တွေကိုလက်မောင်းအနံ့လက်ဖျံပေါ်ပါမကျန် ဆက်တိုက်ချနေမိတော့

သည် ။ ကြာလာတော့ သူ့လက်တစ်ခုလုံး ဖယောင်းစက်တွေ လိမ်းကျံ
ကာ အနာကြီးရောဂါသည် တစ်ယောက်လို အဖုအပိမ့်တွေ ပြည့်သိပ်နေ
တော့သည် ။ သူ့စိတ်မှာ တော့ စောစောကထက် အနေရအထိုင်ရ သက်
သာသလိုလိုရှိလာ၏။ လက်ထဲမှာ တစ်ဝက်နီးပါးကျန်နေသေးသည့် ဖ
ယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ပူးသည် သာ သူ့အားကိုးရာဟု ထင်မှတ်ပြီး အပန်း
တကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပဲရှိသေးသည် ။

ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်း ဝေဒနာလှုပ်ခတ်မှု အသားကျပြီး
တည်ငြိမ်သွားပြန်တော့လည်း အောက်ပိုင်းနာကျင်မှုက တစ်စခန်းထ
လာပြန်သည် ။ ရုတ်ခြည်းဒူးတုပ်ထိုင်မိကာ အကြောအခြင်တွေကို တင်း
ထားစေလျက် ကိုယ်တွင်းအားဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ကာကွယ်ကြည့်သည် ။ မခံ
သာသည့် အဆုံး ပုဆိုးကို အလျင်အမြန် ဆွဲမပြီး ပေါင်တံတစ်လျှောက်
ဖယောင်းစက်တွေ အမျှင်မပြတ်ချနေရပြန်သည် ။
တဆတ်ဆတ်တွန့်သွားသည့် ခြေအစုံကို ငြိမ်သက်အောင် လက်တစ်ဖ
က်ဖြင့် ထိန်းရင်းဖယောင်းစက်ချကာ ဝေဒနာကို ကုစားနေရသည့် သူ့အ
ဖြစ်ကို သူကြေကွဲဖို့ သတိမရနိုင်အားပါ။

ပေါင်တံတစ်လျှောက် စုပုံဖွဲ့တည်နေသည့် ဖယောင်းစက်တွေကို ကွ
င်းဝိုက်ပြီး လပ်ဟာသည့် နေရာလွတ်အသားစိုင်းပေါ်တွင် သာ အာရုံစူးစို
က်နေရတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝေဒနာသက်သာဖို့ မျှော်လင့်ရိပ်တွေ စွ
န်းထင်းလာ၏။ အရည်ပျော် ဖယောင်းစက်တွေ အေးခဲထူပျစ်နေသည့်
နေရာတွေကို လက်သည်းနှင့် တစ်ခါထိုးဆွလှန်ကာ
နေရာသစ်ဖန်တီးရပြန်သည် ။ ဖယောင်းစက်ချလိုက်၊ လက်သည်းနှင့်
ထိုးဆွလိုက်၊ ကြိမ်ဖန်များ စွာဆိုတော့ ပေါင်တံအရေပြားတစ်လျှောက်
အဆီပြန်အနာကွက်တွေ ဖြစ်ထွန်းလို့ လာသည် ။

သူ့ကိုယ်တွင်းဝေဒနာတွေ အတော်အတန် ကျဲပါးသွားတော့မှ ဖ
ယောင်းတိုင်ကို ပစ်ချကာ သွေးကြောင်သူတစ်ယောက်လို တုန်ယင်စွာဖြ
င့် ခြေသလုံးသားအရောက် ပုဆိုးကို ပြန်ဖုံးလိုက်သည်။ ။ ကြေးအထပ်ထ
ပ်ကြောင့် မာခေါက်နေသော ပုဆိုးအတွင်းသားနှင့်
ဖယောင်းစက်ဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်ထွန်းလာသည့် အနာကွက်တွေ ထိမိ
တော့ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်ခြင်းကို နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ထွက်သည်
ညူမိသည် အထိ ရင်ကိုထိခိုက်စေသည်။ ။

သူသည် သက်ပြင်းမောရှည်တစ်ချက်ချရင်း ခန္ဓာကိုယ်အား လေးကို
င်းပုံကွေးညွတ်ကာ မျက်နှာကို ဖျာနှင့် အပ်လုမတတ် အနေအထားအတို
င်း မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ မှိန်းနေလိုက်သည်။ ။ နောက်ဆုံး ညဉ့်ယံ၏ အဦး
ဆုံးအချိန်တွေက သူ့ကို သက်သာမှုအနည်းငယ် ပေးစွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်ချက်အပြည့်အဝထားကာ မှိန်းနေလိုက်သည်။ ။ နိမ့်ချည်မြင့်ချ
ည်ဖြစ်နေသော ရင်လှိုင်းကို စိတ်မှတ်မှတ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ် နုံးခွေဖျော
တော့မှုအား လျစ်လျူရှုထားလိုက်သည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက်အတွေးစဉ်
ပျံ့နှံ့သွားတိုင်း ရင်ထဲတောင်းဆိုမှုက ခေါင်းထောင်ထချင်သည်။ ။ ရင်မှာ
ဟာသလို ဝမ်းကဆာသလိုနှင့် ညဝဋ်ကြွေးကို အဆုံးတိုင် သူခံစားနေရ
၏။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း လိုအပ်ချက်တစ်ခု တောင်းဆိုမလာခင်အထိတော့
ငြိမ်သက်စွာမှိန်းနေနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်နေသည်။ ။

သုံးချက်လား၊ လေးချက်လား၊ စိတ်အထင်ဖြင့် ဝေခွဲမရသည့် သံချော
င်းခေါက်သံအဆုံးမှာ သူ့ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမတ်၏။ ထူထဲသော
အမှောင်ထုထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်တင်ထွန်းထားသည့် ခွက်ကလေးကို
စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ စိတ်သွားတိုင်း လက်မရောက်နိုင်သည့် အဖြစ်
က သူ့ကိုယူကျုံးမရဖြစ်စေသည်။ ။ ဖျာနှင့် လက်စမ်းရင်းထိရင်း အချိန်
အတော်ကြာမှ ဖယောင်းတိုင်ခံခွက်ကို ထိစမ်းမိသည်။ ။ ဘေးနားရှိ ဖ

ယောင်းတိုင်ထုပ်ထဲက တစ်တိုင်ယူပြီး အိတ်ကပ်အတွင်းမှ မီးခြစ်ဖြင့်ထုတ်ယူညှိ၏။ တုန်ယင်နေသောလက်ကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မီးညွန့်က ဘေးဘက်ဖြာသွားလိုက်၊ အထက်အောင် လှုပ်ခတ်လိုက်ဖြစ်ကာ အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင်ပျံ့နှံ့သွားသည် ။

တရှုပ်ရှုပ်မြည်ခြေသံတွေ သူ့ဆီဦးတည်လာသလို ထင်ယောင်မိသည် ။ ထရံတစ်ဖက်ဆီမှ ရှည်မျောမျောအရိပ်တစ်ခုကြောင့် သူ့နှုတ်မှ အလန့်တကြားအော်သံတစ်ခု ပွင့်ထွက်သွားသည် ။

“မမမြင့်ပါ”

အသံကြားမှ သူ စိတ်သက်သာရာရပြီး မမမြင့်ကို ချောက်ချားစွာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည် ။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော မမမြင့်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ကရုဏာရိပ်တွေ အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

“လေးနာရီခွဲနေပြီ၊ မမမြင့်လည်း မင်းအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူး ... နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် သွားလုပ်လိုက်ပါ ဇော်ဇော်ရယ် ... ရနိုင်တဲ့ နေရာ သိတယ်မဟုတ်လား ...မြို့ရောက်မှ ဆေးရုံတက်ပြီး မျှဉ်းဖြတ်ပေါ့”

မမမြင့်က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်းပြောရင်း ကိုးဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို သူ့လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးနေ၏။ သူ့နှုတ်ဖျားမှာ စကားစတို့ ဆိတ်သုဉ်းကုန်လေပြီ။ ငွေစက္ကူချပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူငိုငိုနေစဉ်မှာ ပင် အခန်းတွင်းသို့ မမမြင့်ပြန်ဝင်သွားသည် ။ မမမြင့်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သူလေးကန်မျက်ခွံတွေ ပိတ်လိုက်မိတော့ မျက်ရည်ပူတွေက ပါးပြင်တစ်လျှောက် လှိမ့်ဆင်းလာသည် ။

သူသည် ဖြည်းလေးစွာ အားယူရင်း ထိုင်ရာမှ ထနေမိ၏။ ခြေစုံရပ်မိ

စဉ်ခဏ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထရုံကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း စိတ်ကိုတင်းကာ ချည့်နဲ့ ခြေလှမ်းများကို တံခါးဝဆီ ဇွတ်သယ်ဆောင်နေမိသည် ။ တံခါးနားရောက်တော့ အပေါ်ချက်ကို ဖြုတ်ပြီး ညင်သာစွာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။ စိမ့်စိမ့်အေးသည့် လေပြည်က သူ့မျက်နှာကို တို့ ထိသွားသည် ။ သူသည် တံခါးပေါက်မှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ သုံးထစ်လှေကားကို ဖြည်းဖြည်းထိန်းဆင်းပြီး လမ်းမဘက်ထွက်ခဲ့၏။ လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူပျောက်ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်သလိုဖြစ် လာပြီး တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။

အိမ်ရှေ့ တောင်မြောက်လမ်းမပေါ်မှာ ငေးငိုင်းစွာရပ်တန့်ရင်း သူ့မှတ်ဉာဏ်ကို အလျင်အမြန် အလုပ်ပေးနေမိသည် ။ အရပ်မျက်နှာတွေကို ဝိုးတဝါးစိတ်ဖြင့် တွက်ချက်ကာ ယခင်က သူတစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသော အိမ်တစ်အိမ်၏ တည်နေရာကို တမ်းတရှာဖွေနေမိသည် ။

သူသည် မေ့လျော့နေသော စာတစ်ပုဒ်၏ အစကို ဖော်နိုင်သော ကျောင်းသားငယ်တစ်ဦး ဝမ်းသာပုံမျိုးဖြင့် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လမ်းဆက်လျှောက်နေမိသည် ။ ရောက်ချင်သည့် ဇောက သူ့ခြေထောက်တွေကိုပေါ့ပါးစေ၏။

အိမ်တစ်အိမ်၏ ခြံဝင်းတံခါးနားရောက်တော့ ခြေစုံရပ်ကာ အတွင်းဘက်ဆီမျှော်ကြည့်မိသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်၊ သူမြို့မှ ထွက်ခွာစက သည် အိမ်ကလေးထဲကို မြို့ခံသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါခဲ့ဖူး၏။ သူ့ရှေ့မှာ တင် အဖြူကို တရှိုက်မက်မက် သုံးစွဲနေသော သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်မှာ မချီတင်ကဲဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။

ဪ... အခုတော့လည်း ...

ချီတုံချတုံစိတ်ဖြင့် တွေဝေစွာ ငေမောရပ်တန့်နေမိသည့် အခိုက်တွင် အမေ့ရုပ်သွင်က သူ့မြင်လွှာမှာ လာထင်သည်။ ။ ဇရာကိုအံတုပြီး ညီမလေးတွေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဈေးရောင်းကျွေးနေမည့် အမေ့ပုံရိပ်တွေ။ ပြီးတော့ သားပြန်လာမည့် လမ်းကို လည်ဆန့်တန်းကာ မျှော်မောနေမည့် အမေအို၏ အရေးအကြောင်းများ ပြည့်သိပ်နေသောမျက်နှာ။

အိုး

အမေ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေ။ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့က တစ်ချက်တစ်ချက်။

သူသည် ခြံဝင်းတံခါးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လက်တွေကို ဖြေလျှော့လိုက်၏။ လက်တွင်းမှ နွမ်းကြေလွန်းသည့် ကိုးဆယ်တန်ကို ဖြန့်ခေါက်ကာ ဂျင်းအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ အသာဖွဖွ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။ ညွတ်လုလုဖြစ်နေသည့် ခြေအစုံကို တံခါးပေါက်နားမှ ခွာကာ တုန်ချည့်စွာ လှမ်းလျှောက်၏။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ကိုဖိကာ လမ်းသွယ်လေးထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

နှလုံးသားအထိ ဖောက်ဝင်နိုင်သည့် ညဝေဒနာဆိုးက လွတ်ဖို့ နာရီအနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့သည်။ ။ သူ့ဦးတည်ရာခြေလှမ်းများက ဘူတာရုံကလေးဆီ ...။

စိုးအောင်(မန္တလေး)

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉၉၃